

Fornybarplan er lurt

Riksrevisjonens rapport om fornybar energi har konkludert med at konsesjonsbehandlingen går for sakte, at det sendes inn for mange urealistiske søknader og at kunnskapsgrunnlaget om det biologiske mangfoldet i utbyggingsområder er for svakt.

Kritikken må møtes på flere plan. En god start var da energiminister Tord Lien før påske varslet at han vil gjøre det enklere å sette opp enkle gårdsvindmøller eller vindkraftanlegg på opptil 1 MW. Det er et utmerket tiltak, og en velkommen forenkling av byråkratiet. Det vil heller ikke bli en belastning for mer eller mindre uberørte områder, såpass små vindanlegg vil bare være aktuelt å bygge der det allerede er aktivitet fra før. Liens forenkling kan forhåpentligvis få noen søknader ut av den nå nærmest

endeløse konsesjonsbehandlingskøen. Riksrevisjonens undersøkelse viste at det i gjennomsnitt tar over tre og et halvt år å behandle småkraftsøknader og fem og et halvt år for større vindkraftsøknader. Dersom en sak påklages, forlenges saksbehandlingen med ytterligere to år. I store vannkraftsaker tar det over sju og et halvt år før det gis konsesjon.

Fortgang i behandlingen må være et mål. Den kan fint kombineres - eller faktisk også løses - med miljøvernorganisasjonenes forslag i gårsdagens Nationen om en mer overordnet plan for utbyggingen av fornybar energi.

I en slik overordnet plan må en grunnpilar være å øke kunnskapsgrunnlaget om prioriterte arter og naturtyper. Temaet er nå et minefelt. Uenighet om naturhensyn er blant de hyppigste

Oppsummert

Kritikk

1 Riksrevisjonen har kritisert satsingen på fornybar energi.

Senke konfliktnivået

2 Kunnskapsgrunnlaget om prioriterte arter og naturtyper må forbedres.

Helhet

3 Det er et poeng å se vernebehovene under ett.

klagegrunnlagene underveis i konsesjonsbehandlingen. Å se helhetlig på utbygginger på riks- og regionalt plan, kan være nyttig i forhold til linjeutnyttelse og regionale kraftbehov. I tillegg er det et poeng å se vernebehovene under ett.

Rasmus Hansson, stortingsrepresentant for De Grønne, er kritisk til elsertifikatordningen, og kaller det «et subsidieprogram for småskala næringsutvikling for enkelte grunneiere og utbyggere». Han skulle gjerne sett elsertifikatordningen som «et aktivt virkemiddel i klimapolitikken.»

Vi ser ikke helt den store motsetningen. Å se fornybarutbyggingene mer under ett, er likevel fornuftig. Men det må gjennomføres uten nye, langdryge prosesser eller økt byråkrati.

SAGT

av andre

FOTO: TOMAS MOSS/HØYRE

Møter ikke Dalai Lama: Stortingspresident Olemic Thommessen.

Nullpunkt

* «Etter alle bestrebelsene på å fremstå som en moralsk stormakt, er norsk politikk tilbake på nullpunktet i det Dalai Lama igjen lander her i landet 7. mai - dagen før frigjøringsdagen.»

Harry B. A. Strand, kommentator i Adresseavisen.

Nullpunkt II

* «Uten en moralsk og politisk standard som kan stå seg i møte med kinesiske muskler, blir rike Norge en fattig nasjon.»

Harry B. A. Strand videre.

Lettskremte

* «Stortingets presidentskap med all ønsket tydelighet nå viser både Kina og andre stormakter at press mot Norge er effektivt. For her er det nok av lettskremte politikere. Det kan vise seg å bli et farlig signal å sende resten av verden.»

Politisk redaktør Harald Stanghelle i Aftenposten.

Trist syn

* «Noen prinsipper settes på prøve når Dalai Lama varsler sin ankomst. Slik får vi illustrert om vi mener alvor med alle de flotte honnørordene vi holder oss med. Men det gjør vi altså ikke. Ved første anledning stryker Stortingets presidentskap til prinsippstesten. Det er et trist syn.»

Harald Stanghelle videre.

«Riktig vei»

* «Jeg synes jeg har tatt en beslutning som er ansvarlig og riktig for å ivareta Norges interesser. Dette er ikke et knefall for Kina. Dette er et spørsmål om å ikke gjøre situasjonen mellom Kina og Norge vanskeligere.»

Stortingspresident Olemic Thommessen (H) til Aftenposten.

Nationen arbeider etter Vær varsom-plakatens regler for god presseskikk. Den som mener seg rammet av urettmessig avisomtale bes ta kontakt med redaksjonen. Pressens Faglige Utvalg (PFU) er et klageorgan som behandler klager mot pressen i presseetiske spørsmål. PFU holder til i Oslo, tlf. 22 40 50 40. Epost: pfu@presse.no

En annen historie?

DAGENS GJEST

Hva er den største oppdagelsen når grunnlovsjubileet nå er godt i gang og museene har hentet fram gjenstander som har vært stuet bort så altfor lenge? Er fortellingen om 1814 egentlig historien om et fortiet stykke Norge?

1970-tallet på Hamar: En relativt bekymringsløs oppvekst, lite biler i gatene, få skumle menn, men desto flere harmløse fylliker vi fotfulgte på trygg avstand. Vi hadde idrett, bibliotek, gutte- og jentekorps og en barneskole med endeløse plener, hekker og skolehage. Hamar var en liten, ufarlig innlandsby med en handelsstand som ikke overanstrengte seg med å hente hjem vårens nyheter, men som solgte hjemlig konfeksjon. Etableringen av Hennes & Mauritz i Torvgata ble sett på med den største vantro og skepsis.

Etter hvert friminutt stilte vi opp og to i rekke før vi gikk inn til timen. Vi ble fortalt at egentlig var vi alle like, med de samme mulighetene og at både Kari og Ola var gode til noe. Det siste var jo sant, selv om naturlovene ikke satte likhetstegn mellom matematikkunnskaper og fotballferdigheter. Dessuten het det seg at Norge

hadde det reneste vannet (bare ikke i Mjøsa), den friskeste luften, den peneste naturen, den sunneste maten og det beste helsestellet. Norge hadde demokrati, ble det sagt, og var kort og godt verdens beste land å leve i. Da ferieturer til andre steder enn besteforeldre, Sverige og Danmark ble en realitet, skjedde det med kulltabletter, knekkebrød og geitost nedpakket side om side med badetøy og solkrem. «Utlandet» var et fremmed sted som krevde forholdsregler både før og under oppholdet.

Holdningsendringen til dette «utlandet» må ha kommet under krigen, og fremmedfrykten ble forsterket av stormaksspillet som fulgte. «Tyskerne» var en fellesbetegnelse på alt som var totalitært og barbarisk, og folk snakket sjelden om mellomkrigstidens fruktbare studentdager i Dresden og Leipzig. Valutarestriksjoner og varerasjonisering ga fulle påsketog til Finse, men nesten ikke kontakt nedover Europa for menigmann. «Utlandet» ble redusert til beskrivelser i konversasjonsleksikonet, fremmede radiostasjoner og sporadisk tankeflukt i geografitimene. Eidsvollsgenerasjonens spinkle mahognimøbler og kontinentale orientering raste i anseelse mot bulkete kobberkjeler og ba-

Sjur Harby

Sjur Harby er arkeolog og skribent

IDEALER

«Restaureringen av Eidsvollbygningen representerer et verdifullt stykke kulturhistorie, men også innsikt i en livsanskuelse basert på klassiske, europeiske idealer.»

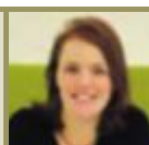
lusterbord fra Gudbrandsdalen. Klumpete keramikk, hjelpeløse furumøbler og boblete glass ble manges drøm, mens porselen og slepet krystall havnet på loftet sammen med linduker og servietter. Det meste generasjonen fra 1814 hadde etterlatt seg, havnet på historiens skraphaug. Grunnloven unntatt.

Siden gjenåpningen 18. februar i år har mer enn 20.000 mennesker funnet veien til Eidsvollbygningen. Om grunnlovsverket historisk sett er viktigere enn huset, er det likevel bygningen som trekker folk. Ikke før har du trådt over terskelen før fargene, møblene, tekstilene og tapetene slår mot deg. Det er en verden annerledes enn vår, og restaureringen representerer ikke bare et verdifullt stykke kulturhistorie og et møte med glemte håndverksteknikker, men også innsikt i en livsanskuelse basert på klassiske, europeiske idealer som altfor lenge har vært snakket ned.

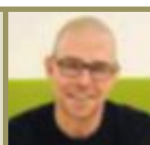
«Avstanden føles utvilsomt langt større her hjemme end i noget annet land», skrev kunsthistorikeren C.W. Schnitler om denne tiden i boken Slegten fra 1814. Det var et understatement, for til Hamar på 1970-tallet var kløften helt uoverstigelig.

Sjefredaktør:
Mads Yngve Storvik
mads.storvik@nationen.no

Politisk redaktør:
Pernille Huseby
pernille.huseby@nationen.no

Nyhetsredaktør:
Rino Andersen
rino.andersen@nationen.no